Forfatter: Kingo, Thomas

Titel: Udrag fra Mindedigt over Sophia Amalia Levenhielm, g.m. Friderich Gedde

Citation: Kingo, Thomas: ”Samlede skrifter 1”, i Kingo, Thomas: *Samlede skrifter 1*, udg. af Hans Brix ; Paul Diderichsen ; F.J. Billeskov Jansen , Munksgaard, 1939-74., s. 193. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kingo01val-shoot-idm140721239283552/facsimile.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede skrifter 1

Et Skin, formørket i en u-formodet Stund,
Et Lufte-bygt Pallads foruden stadig Grund.
Skue heele Verden an! Lad Soolens Straale peege
Paa nogen stadig Ting, der ikke veed at hveege
Og tage Skiffter paa, viis mig hvor Cronen sad
Paa noget Hoved, og dog aldrig skiltes ad?
Viis mig hvor Træet staaer paa Jordens store Runde
Hvis Rood ej forned er, viis mig de grønne Lunde
Der overskygget har de Blomster som der staaer
Endnu, og bær et Tegn udaf en ævig Vaar?
Forgiæves vil vi det for neden Himlens Bue
Opsøge, men vor Død i alle Ting beskue
Der kommer for vort Syn! Selv Soolen stiger ej
Saa højt, den synker jo ned ad sin Aften-Vej.
Lad alle Creatur der under Soolen lever,
Ja selv den dumme Fisk der tiendes omsvever
Udi sit Element, lad dem, som Vidne, gaae 228
Og den Forandring, som der skeer hos dem, bestaae!
Lad alle Fædre, fra vor første Fader, komme
Med Sandheds Vidne frem! Retsindelige Domme
Skal falde strax derpaa, at Synden eene voldt,
Vi blev til Alskens Nød, og ond Forandring solt.
Selv kand ej Dyden her i Tiiden være rolig,
Om end den planter sig udi en Ære-Bolig,
Og faaer et Huus der vel er formed ved GUds Haand
Tilsammenhæfted med et Himmel-Siæle-Baand.
Det Dødelige vil dog alle Dage drybe,
Og til sin Undergang alt efter haanden krybe,
Om alle Dyders Sool stod skinnendes derpaa,
Dog skal vort Been-Huus til sin første Herkomst gaae.

Fru *SOPHI LEVENHELM*, jeg aldrig skulde blevet
Udaf det Vanheld, og de Sørge-Liner skrevet,
Om Dyd var Bofæst nok i dette Liv og Leer,
Nej, nej, vi det i din og fleeres Afskeed seer.
Hvor gierne saae vi dig, om Himlens store Øje
Ej havde viist dig ud fra megen Meen og Møje,
Hvor gierne saae vi dig i denne Jorde-Dal,
Men Himlen tog dig ind blant Engle-Flok og Tall.
Din Mand, din brave Mand, der Hiertet havde skaaret
Udaf sit eget Bryst, før hand dig skuld' ombaaret,
Hans Suk de følger dig, hans Taare falder paa
Dit Liv og Levninger, der vil hand dennem saae.
Hans Kierlighed den i din Grav sig daglig tænder
Og af Oprigtigheds trofaste Lue brænder
Mod dine Børn, som du ham haver efterladt,
De dine kiere Pant, er nu hans beste Skat.
De Dydens Poder skal i Himlens Naade trives,
I Dyd, og Tugt, og alt hvad ærligt er oplives,
I dennem lever du! GUds Øje paa dem staaer,
Og af hans Haand de hver sin Lodd og Lykke faaer,
Vi hermed ved din Grav den sidste Afskeed tage,
Din Dyd dog over Jords skal blive her tilbage,
Den Roos Misundelse dog aldrig fra dig stiæl,
At du var Dydens Barn og en oprigtig Siæl.